

lang Tid skal have Ændringer i den danske Grundlov vedtaget, og jeg indbyder derfor til en fredelig og rolig Forhandling om de Ændringer, man maatte finde det rigtigt at vedtage. Andre Spørgsmaal end dem, der her er foreslaaede, kan jeg erklære mig villig til at forhandle om. I Folketinget har man indført Ændringer udover dem, jeg havde bragt i Forslag; det samme kan muligvis blive Tilfældet i dette høje Ting, og jeg haaber, at Forhandlingen kan føres saaledes, at vi snart vil kunne naa et Resultat, som er tilfredsstillende.

Jørgen Pedersen: Under Forhandlingerne i Folketinget har den højtærede Statsminister nævnt forskellige Grunde til, at vi nu maa beskæftige os med Grundlovsspørgsmaalet, uagtet der kun er gaaget saa kort Tid, siden vi i 1915 gennemførte en meget indgribende Grundlovsændring. Blandt disse forskellige Grunde, som den højtærede Minister nævnedes ved den Lejlighed, er der vistnok adskillige, hvorom Meningerne vil være delte. Derimod er der jo ingen Uenighed om den Grund, som Ministeren nævnedes i Dag, den nemlig, at vi skal have foretaget saadanne Forandringer i Grundloven, at vi efter Genforeningen med de danske Sønderjyder kan have Loven indrettet saaledes, at den kan bruges af det samlede danske Folk. Det er en Selvfølge, at Landstinget med den største Beredvillighed gaar til at forhandle om de Ændringer, som i den Anledning maa siges at være nødvendige.

Forslaget, som det foreligger, har det Indhold, som Statsministeren ønskede, det skulde have, og det vil sikkert ikke kunne være kommet nogen overraskende. Ministeren har jo i Folketinget sit sikre Flertal. Det er ikke stort; det havde, da der sidst var Valg, ikke Flertallet af Vælgerne bag sig, og der er flere, der vil mene, at det i endnu mindre Grad har det nu. Men Flertallet i Folketinget er sikkert; hvad Ministeren ønsker, det sker. Derfor er Forslaget kommet til os, ikke som Udtryk for Samling i det danske Folk, hvad der under de nuværende Forhold, synes jeg, vilde have været i høj Grad ønskeligt. Det er kommet til os fra Folketinget vedtaget med 60 Stemmer, altsaa betydeligt mindre end Halvdelen af det Stemmetal, Folketinget raader over, naar det er samlet, og det er kommet til os som et Partiforslag. Den højtærede Minister har ønsket, at det skal have denne Karakter; jeg føler mig overbevist om, at den højt-

ærede Minister ogsaa er paa det rene med, at Forslaget her vil blive modtaget som saadant og behandlet som saadant.

Den højtærede Minister har kortelig gennemgaaet Forslaget, saaledes som det nu foreligger, og gjort opmærksom paa, at foruden de 4 Ændringer i Grundloven, som indeholdtes i Ministerens Forslag, da det blev forelagt, er der tilkommet nogle Ændringer i Folketinget, 2 ved anden og 2 ved tredje Behandling. Den højtærede Minister har refereret dem, og jeg finder det overflødigt at gennemgaa dem her. De vil være alle bekendt, og jeg føler mig overbevist om, at ligesom man fra alle Sider i Folketinget har kunnet enes om disse sidste Ændringer, saaledes vil de heller ikke møde nogen Modstand i dette Ting.

Anderledes stiller det sig, naar vi kommer til de oprindelige Forslag, dog ikke det første, som den højtærede Minister omtalte, og som gaar ud paa, at fremtidig skal Rigsdagen være med til at træffe Afgørelse af, om der skal erklæres Krig og slttes Fred, og om der kan indgaaes eller ophæves Handelstraktater og Forbund. Heller ikke det, tror jeg, der vil være noget at indvende imod; men saa kommer de 3 andre Forslag, som altsaa foreligger her uforandrede, som de blev forelagt i Folketinget.

Der er først Fordringen om, at man skal foretage en Affattelse af Grundlovens § 22, der fjerner den Særstilling, som Landstinget i Hensende til Opløselighed fik ved Grundlovsoverenskomsten i 1915. Den højtærede Statsminister udtalte sig i Folketinget om den Overenskomst, der i 1915 blev truffet om § 22, paa en Maade, som kunde misforstaaes. Han talte om de Ændringer, der kom ind i Grundloven ved en Overenskomst, der blev truffet ved private Samtaler imellem 3 Ministre og 3 Repræsentanter for Højre, og gjorde opmærksom paa, at disse Ændringer, man saaledes var blevet enig om, senere gennemførtes paa fuldstændig korrekt konstitutionel Maade, og der nævnedes han ogsaa dette Forslag med Hensyn til § 22. Men den Overenskomst, der blev truffet om § 22, hørte ikke med til de Ting, der blev truffet Overenskomst om ved de private Samtaler. Den Affattelse, § 22 nu har, var der Enighed om længe i Forpejen mellem Venstre, Regeringen og de to Regeringspartier, og den havde sin Plads allerede i det Grundlovsforslag, som blev forelagt i Oktober 1913. Den var altsaa ikke Udtryk for en Forhandling imellem det kon-